

WIT HEET

DARK ELEMENTS
#1

JENNIFER L.
ARMENTROUT

*De New York Times-bestsellerauteur van de populaire
Lux- en Origin-series*

Jennifer L. Armentrout

WITHEET

DARK ELEMENTS #1

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

Er zat een demon in de McDonald's – en die zat zich helemaal klem te eten aan Big Macs.

Meestal vond ik mijn bijbaantje fantastisch. Het aanbrennen van merktekens op de ziellozen en verdoemden gaf me altijd een heel warm en gelukkig gevoel. Uit pure verveling had ik mezelf zelfs een verplicht minimum aantal opgelegd, maar vanavond was anders.

Ik moest een filmverslag schrijven voor Engels.

'Ga je die frietjes nog opeten?' vroeg Sam, en hij griste een handvol van mijn dienblad. Zijn bruine krullen vielen over zijn montuurloze bril. 'Dank je.'

'Als je maar van haar icetea afblijft.' Stacey gaf een tik tegen Sams arm, zodat er een paar frietjes op de grond vielen. 'Anders ben je je arm kwijt.'

Ik dwong mijn voet om te stoppen met tikken, maar hield mijn blik op de indringer gericht. Wat was dat toch met demonen en McDonald's? Ze waren er gek op. 'Ha-ha.'

'Naar wie zit jij toch zo te staren, Layla?' Stacey draaide zich om op haar stoel en speurde het bomvolle fastfoodrestaurant af. 'Zie je een lekker ding? Zo ja, dan zou ik maar snel... O. Wauw. Wie gaat er nou in zulke kleren over straat?'

'Wat?' Sam draaide zich ook om. 'Kom op, Stacey. Wat maakt het uit? Niet iedereen kan zo goed namaak-Prada hebben als jij.'

In hun ogen zag de demon eruit als een onschuldige vrouw van middelbare leeftijd met een afgrijselijke kledingsmaak. Haar doffe bruine haar was opgestoken met zo'n ouderwetse paarse vlinderklem. Ze droeg een joggingbroek van groen velours met roze gympen eronder, maar haar trui sloeg werkelijk alles. In het voorpand was een bloedhond gebreid met grote, zielige ogen van bruine wol.

Ongeacht haar smakeloze voorkomen was de vrouw geen mens.

Niet dat ik recht van spreken had.

Ze was een demon, een zogeheten poseur. Haar gigantische eetlust verraadde haar. Een poseur kon tijdens een enkele maaltijd de voedselvoorraad van een klein land verstouwen.

Poseurs mochten er dan misschien uitzien als mensen en zich ook als zodanig gedragen, maar ik wist dat dit exemplaar moeiteloos het hoofd van degene aan het tafeltje naast haar eraf kon rukken. Toch vormde haar bovenmenselijke kracht niet de grootste dreiging. Het echte gevaar waren de tanden en het giftige speeksel. Poseurs waren bijters.

Er was niet meer voor nodig dan één minuscule beet om de demonenvariant van hondsdolheid op een mens over te dragen. Die was niet te genezen, en binnen drie dagen zou de aangevreten pechvogel eruitzien als iets wat uit een zombiefilm was weggelopen, inclusief kannibalistische neigingen.

Poseurs vormden dus een serieus probleem, tenzij je zin had in een zombieapocalyps. Gelukkig waren poseurs zeldzaam en elke keer dat ze iemand beten, werd hun levensduur een stukje ingekort. Meestal konden ze een keer of zeven flink bijten voordat het bekeken was. Een beetje zoals een bij met zijn angel, maar dan suffer.

Poseurs konden zelf kiezen hoe ze eruit wilden zien. Waarom dit exemplaar in een dergelijke outfit rondliep, was mij een raadsel.

Stacey trok een gezicht toen de poseur aan haar derde hamburger begon. Die was zich niet bewust van onze blikken. Poseurs stonden niet bekend om hun scherpe observatievermogen, zeker niet wanneer ze gefixeerd waren op een verrukkelijk sausje naar geheim recept.

'Dat is echt ranzig.' Stacey draaide zich weer om.

'Ik vind die trui supervet.' Sam grijnsde, zijn mond vol met een nieuwe lading van mijn frietjes. 'Hé, Layla, denk je dat Zayne zich door mij zou willen laten interviewen voor de schoolkrant?'

Mijn wenkbrauwen gingen omhoog. 'Waarom wil je hem interviewen?'

Samenzweerderig keek hij me aan. 'Om hem te vragen hoe het is om een wachter te zijn in Washington DC, om te jagen op slechteriken en te zorgen dat ze hun verdiende straf krijgen en zo.'

Stacey giechelde. 'Zo klinkt het net alsof de wachters superhelden zijn.'

Sam haalde zijn knokige schouders op. 'Nou, dat zijn ze eigenlijk ook. Ik bedoel, jemig, je hebt ze toch bezig gezien.'

'Het zijn geen superhelden,' zei ik, vervallend in mijn standaardpreek, die ik al afstak sinds de wachters tien jaar geleden voor het eerst naar buiten waren getreden.

Er was destijds een explosieve toename geweest van criminaliteit, die niks te maken had met de economische crisis waar de wereld mee kampte, maar die meer een signaal was dat de hel zich niet langer aan de regels wenste te houden. Daarop hadden de alfa's de wachters opgedragen om uit de anonimiteit te treden. Voor de mensen was het geweest alsof de wachters uit hun stenen schulp waren gekropen. De waterspuwers die talloze kerken en gebouwen sierden, waren immers geschapen naar het evenbeeld van een wachter in zijn ware gedaante. Min of meer.

Er waren zoveel demonen in de bovenwereld dat de wachters niet meer ongezien konden blijven opereren.

'Het zijn gewoon mensen. Net als jullie, maar –'

'Ik weet het.' Sam hief zijn handen in de lucht. 'Hoor eens, je weet dat ik niet zo'n fanatiekeling ben die denkt dat ze door de duivel bezeten zijn of dat soort onzin. Ik vind ze gewoon cool, en het zou een te gek artikel zijn voor de

schoolkrant. Dus wat denk je? Zou Zayne het willen doen?’

Ongemakkelijk schoof ik heen en weer op mijn stoel. Omdat ik bij de wachters woonde, overkwam dit me wel vaker. Mensen zagen me ofwel als een achterdeur om toegang tot hen te krijgen, of ze dachten dat ik niet helemaal lekker was. Want iedereen, zelfs mijn twee beste vrienden, waren ervan overtuigd dat ik net zo was als zij. Een mens. ‘Ik weet het niet, Sam. Volgens mij vinden ze iedere vorm van publiciteit onprettig.’

Hij keek beteuterd. ‘Wil je het hem dan op zijn minst wel vragen?’

‘Tuurlijk.’ Ik friemelde aan mijn rietje. ‘Maar reken vooral nergens op.’

Tevredengesteld leunde Sam achterover tegen de harde stoelleuning. ‘Zeg...’

‘Wat?’ vroeg Stacey met een zucht, en ze wisselde een vermoeide blik met mij. ‘Met wat voor willekeurig wetenswaardigheidje ga je ons nu weer imponeren?’

‘Wist je dat je een banaan kunt invriezen tot hij zo keihard is dat je er gewoon een spijker mee kunt inslaan?’

Ik zette mijn icetea neer. ‘Hoe weet jij al die dingen?’

Sam at de rest van mijn frietjes op. ‘Gewoon.’

‘Hij brengt zijn hele leven achter de computer door.’ Stacey duwde haar dikke zwarte pony uit haar gezicht. Ik snapte niet waarom ze die niet afknipte. Ze zat er altijd aan te plukken. ‘Waarschijnlijk puur voor de lol op zoek naar dit soort willekeurige flauwekul.’

‘Dat is inderdaad precies wat ik altijd doe als ik thuis ben.’ Sam rolde zijn servetje op. ‘Ik zoek naar onbekende wetenswaardigheden. Zo cool ben ik dus.’ Hij smeed het servetje naar Staceys hoofd.

‘O nee, toch niet,’ zei Stacey onverschrokken. ‘Je zit de hele avond naar porno te zoeken.’

Sams wangen werden vuurrood en hij zette zijn bril recht. ‘Als jij het zegt. Zijn jullie zover? We moeten nog het een en ander doen voor Engels.’

Stacey kreunde. ‘Ik snap nog steeds niet waarom meneer Leto ons geen filmverslag wilde laten schrijven over Twilight. Dat is net zo goed een klassieker.’

Ik lachte, vergat heel even wat voor klus ik zo nog te klaren had. ‘Twilight is geen klassieker, Stacey.’

‘Nou, ik vind Edward absoluut een klassiek lekker ding.’ Ze viste een elastiekje uit haar broekzak en bond haar schouderlange haar bijeen. ‘En Twilight is veel leuker dan All Quiet on the Western Front.’

Sam schudde zijn hoofd. ‘Ik kan gewoon niet geloven dat je zojuist Twilight en All Quiet on the Western Front in een en dezelfde zin hebt gebruikt.’

Ze negeerde hem en liet haar blik van mijn gezicht naar mijn eten glijden. ‘Layla, je hebt je hamburger nog niet eens aangeraakt.’

Misschien had ik op de een of andere manier instinctief geweten dat ik een reden nodig zou hebben om iets langer te blijven hangen dan zij. Ik slikte een zucht in. ‘Gaan jullie maar vast. Ik kom over een paar minuten achter jullie aan.’

‘Echt?’ Sam stond op.

‘Jep.’ Ik pakte mijn hamburger. ‘Ik kom er zo aan.’

Stacey nam me achterdochtig op. ‘Je bent niet van plan ’m te smeren, zoals je altijd doet?’

Ik bloosde schuldbevestigend. De keren dat ik ze had moeten afschudden waren niet meer te tellen. ‘Nee. Ik zweer het. Ik eet dit even op en dan kom ik eraan.’

‘Kom mee.’ Sam sloeg een arm om Staceys schouders en loodste haar in de richting van de prullenbak. ‘Layla zou allang klaar zijn geweest met eten als jij niet de hele tijd tegen haar aan had zitten kletsen.’

‘Ja hoor, geef mij maar weer de schuld.’ Stacey gooide haar afval weg en zwaaide nog even naar mij voordat ze naar buiten liepen.

Ik legde mijn hamburger weer neer en bleef vol ongeduld naar mevrouw de poseur zitten kijken. Stukjes brood en vlees vielen uit haar mond en lagen her en der verspreid over het bruine dienblad. Mijn eetlust was binnen een paar seconden finaal om zeep geholpen. Niet dat het veel uitmaakte. Eten verzachtte de knagende pijn in mijn binnenste hooguit een beetje, maar kon hem nooit helemaal wegnemen.

Mevrouw de poseur was eindelijk klaar met haar vreetfestijn, en ik pakte mijn tas terwijl ze naar de deur sjokte. Ze kachelde recht tegen een oudere heer aan en liep hem finaal omver toen hij naar binnen probeerde te stappen. Wauw. Dit was echt een fraai exemplaar. Haar kakelende, ijle lach was tot binnen in het lawaaiige restaurant te horen. Gelukkig hielp een of andere gozer de man overeind, schuddend met zijn vuist naar de demon, die onveroorbaar haar weg vervolgde.

Met een zucht gooide ik mijn eten weg en liep achter haar aan, de septemberbries in.

Overall waren zielen, in alle mogelijke tinten, gonzend rondom lichamen als elektrische velden. Slierten lichtroze en babyblauw kringelden achter een stelletje aan dat hand in hand liep. Hun zielen waren onschuldig – maar niet puur.

Alle mensen hadden een ziel – een essentie – die goed of slecht was. Maar demonen hadden zoiets niet. Aangezien de meeste demonen in de bovenwereld er op het eerste gezicht uitzagen als mensen, maakte het ontbreken van een ziel hen voor mij makkelijk te herkennen, zodat mijn taak van opsporen en een merkteken aanbrengen heel eenvoudig was. Naast het feit dat ze zielloos waren, zat het verschil tussen demonen en mensen hem in de eigenaardige manier waarop demonen het licht reflecteerden, zoals die van een kat.

Mevrouw de poseur schuifelde verder door de straat. Ze liep een beetje mank. In het daglicht zag ze er niet al te best uit. Waarschijnlijk had ze al een paar mensen gebeten, wat betekende dat ze zo snel mogelijk gemerkt en onder handen genomen moest worden.

Mijn blik werd getrokken door een affiche op een groene lantaarnpaal. Hevige woede en beschermingsdrang maakten zich van me meester toen ik las wat erop stond. WAARSCHUWING. WACHTERS ZIJN GEEN KINDEREN VAN GOD. TOON NU BEROUW. HET EINDE IS NABIJ. Onder de woorden stond een ruwe schets van iets wat nog het meest weghad van een kruising tussen een hondsdolle coyote en een chupacabra.

‘Gesponsord door de Kerk van Gods Kinderen,’ mompelde ik, en ik rolde met mijn ogen. Te gek. Ik had een bloedhekel aan fanaten.

Bij een restaurant verderop in de straat hingen de affiches voor de ramen, plus een bordje waarop werd verkondigd dat wachters er niet welkom waren.

Mijn woede greep wild om zich heen, als een natuurbrand die niet meer te stoppen was. Deze idioten hadden geen flauw idee wat de wachters allemaal voor hen opofferden. Ik haalde diep adem en blies toen langzaam weer uit. Ik moest me op mijn poseur concentreren in plaats van in gedachten te gaan staan stampvoeten op een denkbeeldige zeepkist.

Mevrouw de poseur sloeg een hoek om en wierp een blik over haar schouder. Haar glazige blik gleed niets ziend langs me heen. De demon in haar bespeurde niets abnormaals aan mij.

De demon in mij wilde dit zo snel mogelijk afgehandeld hebben – en dat gevoel werd nog sterker toen mijn mobieltje overging, trillend tegen mijn dij. Waarschijnlijk Stacey, die zich afvroeg waar ik in vredesnaam uithing. Ik wilde dit gewoon achter de rug hebben en de rest van de avond weer normaal zijn. Zonder erbij na te denken, reikte ik omhoog en begon aan de ketting om mijn nek te plukken. De oude ring die bungelde aan het zilveren koord voelde warm en zwaar in mijn hand.

Ik passeerde een groepje jongeren van ongeveer mijn leeftijd. Hun blikken gleden over me heen, bleven even hangen en flitsten toen weer weg. Natuurlijk staarden ze. Dat deed iedereen.

Mijn haar was lang. Niks bijzonders natuurlijk, maar het was zo lichtblond dat het praktisch wit leek. Ik vond het vreselijk als mensen naar me staarden. Dan voelde ik me net een albino. Maar mijn ogen waren de grootste blikvangers. Ze waren lichtgrijs, bijna kleurloos.

Zayne zei dat ik eruitzag als het van huis weggelopen zusje van de elf in Lord of the Rings. Dát was pas echt goed voor mijn zelfvertrouwen. Zucht.

Het begon al te schemeren toen ik Rhode Island Avenue in sloeg en vervolgens abrupt tot stilstand kwam. Alles en iedereen om me heen loste op. Daar, in het zacht flakkerende licht van de straatlantaarns zag ik de ziel.

Die zag eruit alsof iemand een kwast in rode verf had gedoopt en vervolgens tegen een zacht zwart doek had gekwakt. Deze vent had een slechte ziel. Hij was niet bezeten door een demon, maar gewoon van nature door en door slecht. De doffe pijn in mijn binnenste laaide op. Mensen elleboogden zich links en rechts langs me heen en wierpen geërgerde blikken in mijn richting. Een paar mopperden zelfs wat. Het liet me koud. Zelfs hun zachtroze zielen lieten me koud, een kleur die ik anders altijd zo mooi vond.

Uiteindelijk concentreerde ik me volledig op de gestalte achter de ziel – een oudere man in een doorsnee zakenkostuum met stropdas, zijn vlezige hand geklemd om het handvat van een aktetas. Niets om voor op de vlucht te slaan, niets om bang voor te zijn, maar ik wist wel beter.

Hij had sérius gezondigd.

Mijn benen kwamen in beweging, ook al schreeuwden mijn hersens dat ik stil moest staan, me moest omdraaien, dat ik Zayne moest bellen zelfs. Alleen al het horen van zijn stem zou me tegenhouden, zou me ervan weerhouden te doen wat iedere vezel in mijn lichaam me opdroeg – te doen wat bijna natuurlijk voor me was.

De man draaide zich een klein beetje om, en zijn blik gleed over mijn gezicht langs mijn lichaam omlaag. Zijn ziel wervelde razendsnel in het rond en werd meer rood dan zwart. Hij was oud genoeg om mijn vader te kunnen zijn, en dat was ranzig, echt ranzig.

Hij glimlachte naar me, op een manier die ervoor had moeten zorgen dat ik me razendsnel uit de voeten maakte. Ik moest me ook uit de voeten maken, want hoe door en door verdorven deze man ook was – en hoeveel meisjes me ook een gouden medaille zouden geven als ik hem uitschakelde – Abbot had me geleerd de demon in mijn binnenste te negeren. Ik had geleerd me te gedragen als een wachter; zo had hij me opgevoed.

Maar Abbot was er niet.

Ik ontmoette de blik van de man, hield deze vast en voelde dat mijn lippen zich in een glimlach ploidden. Mijn hart bonsde als een bezetene, mijn huid tintelde en voelde verhit aan. Ik snakte naar zijn ziel, zo hevig dat mijn huid los wilde komen van mijn botten. Het voelde als wachten op een kus, het moment waarop je lippen bijna met die van de ander versmolten, die ademloze seconden vol verwachting. Maar ik was nog nooit gekust.

Het enige wat ik had, was dit.

De ziel van deze man lokte me als het lied van een sirene. Ergens vond ik het misselijkmakend dat het kwaad in zijn ziel me zo aantrok, maar een donkere ziel smaakte net zo lekker als een zuivere.

Glimlachend nam hij me op, en zijn knokkels trokken wit weg rond het handvat van zijn aktetas. Zijn glimlach zette me aan het denken over alle afgrijpselijke dingen die hij moest hebben gedaan om die wervelende leegte om hem heen te verdienen.

Een elleboog beukte in mijn onderrug. Het flintertje pijn was niets vergeleken bij het verrukkelijke gevoel van verwachting. Nog een paar stappen, en dan zou zijn ziel zo dichtbij zijn – voor het grijpen. Ik wist dat er een verrukkelijk vuur zou oplaaien zodra ik de ziel proefde, een soort kick die met niets te vergelijken was. Het zou niet van lange duur

zijn, maar het vooruitzicht op deze kortstondige momenten van pure extase vormde een enorme verleiding.

Zijn lippen zouden de mijne niet eens hoeven raken. Een centimeter of twee afstand was al genoeg om zijn ziel te proeven, zonder deze helemaal weg te nemen. Als ik zijn ziel zou wegnemen, ging hij dood, en dat was slecht. Maar ik was niet –

Dit was slecht.

Ik deinsde achteruit, verbrak het oogcontact. Pijn ontplofte in mijn maag, schoot door mijn ledematen. Me van de man afwenden was net zoiets als mijn longen zuurstof ontzeggen. Mijn huid brandde en mijn keel voelde rauw terwijl ik met uiterste wilskracht de ene voet voor de andere zette. Het was een enorme opgave om te blijven lopen, om niet aan de man te denken en weer op zoek te gaan naar de poseur. Toen ik haar uiteindelijk in het oog kreeg, blies ik mijn ingehouden adem uit. Het bood in ieder geval afleiding om me op de demon te concentreren.

Ik volgde haar een smal steegje in tussen een voordeurwinkel en een wisselkantoor in. Het enige wat ik hoefde te doen, was haar aanraken – dat had ik direct bij McDonald's al moeten doen. Halverwege het steegje bleef ik staan. Ik keek om me heen en vloekte.

De steeg was verlaten.

Langs de met schimmel bedekte stenen muren lagen rijen zwarte vuilniszakken. Er stonden vuilcontainers waar nog meer afval uitpilde, en daartussen scharrelde allerlei ongedierte rond. Ik huiverde en keek wantrouwig naar de vuilniszakken. Vermoedelijk waren het ratten, maar in de schaduwen hielden zich ook nog andere dingen schuil – dingen die nog veel erger en griezeliger waren dan ratten.

Ik liep verder en speurde de steeds donker wordende steeg af terwijl ik afwezig de ketting ronddraaide tussen mijn vingers. Ik wou dat ik de vooruitziende blik had gehad om een zaklamp in mijn schooltas te stoppen, maar dat zou wel heel verstandig zijn geweest. In plaats daarvan had ik er vanmorgen een nieuwe tube lipgloss en een zakje koekjes in gedaan. Daar had ik nu echt wat aan.

Plotseling liep er een rilling van onbehagen over mijn rug. Ik liet de ring los, zodat hij terugviel tegen mijn shirt. Er was iets niet pluis. Ik liet mijn hand in de zak van mijn spijkerbroek glijden en haalde mijn gehavende mobieltje eruit.

De poseur stond een paar meter bij me vandaan. Toen ze glimlachte, trokken de rimpels barsten in haar huid. Tussen haar gele tanden hingen dunne sliertjes sla. Ik ademde in en wenste onmiddellijk dat ik dat niet had gedaan. Ze stonk naar zwavel en rottend vlees.

De poseur hield haar hoofd scheef en kneep haar ogen tot spleetjes. Demonen merkten mijn aanwezigheid nooit op, daarvoor stroomde er te weinig demonenbloed door mijn aderen, maar ze stond me aan te kijken alsof ze daadwerkelijk kon zien wat ik te verbergen had. Haar blik gleed naar mijn borst en schoot vervolgens weer omhoog, ontmoette de mijne. Ik hapte verschrikt naar adem. Haar bleekblauwe irissen begonnen rond te wervelen om haar pupillen, die nu zo klein waren als speldenknopjes.

Tering Jantje. Die vrouw was zeker weten geen poseur.

Haar gedaante begon golvend te vervormen, als een tv die losse pixels probeerde samen te voegen tot een vloeiend beeld. Het doffe bruine haar en de vlinderklem verdwenen. Kreukelige huid werd glad en strak en kreeg de kleur van was. Het lichaam werd opgerekt in de lengte en de breedte. De joggingbroek en de afgrijselijke trui maakten plaats voor een leren broek en een brede gespierde borst. Amandelvormige ogen kolkten als een uitgestrekte zee – zonder pupillen. De neus was plat, niet meer dan twee gaten boven een brede, wrede mond.

Tering Jantje in het kwadraat.

Dit was een zoeker, een ander soort demon. Die had ik tot nu toe alleen nog maar gezien in de oude boeken in Abbots studeerkamer. De zoeker was, zeg maar, de Indiana Jones van de demonenwereld en kon zo'n beetje alles opsporen en terugvinden wat zijn baas maar wilde. Maar in tegenstelling tot Indy waren zoekers gemeen en agressief.

De zoeker lachte een mond vol vlijmscherpe tanden bloot. 'Hebbes.'

Hebbes? Wat had hij? Mij?

Hij dook op me af en ik schoot opzij, plotseling overmand door angst. Het zweet stond in mijn handpalmen toen ik zijn arm aanraakte. Het lichaam van de zoeker was gehuld in flarden neonlicht, zodat hij niet meer was dan een roze vlek. Hij reageerde niet toen ik hem merkte. Dat deden ze nooit. Alleen de wachters konden het merkteken zien dat ik had aangebracht.

De zoeker greep een handvol van mijn haar en rukte mijn hoofd opzij terwijl hij de voorkant van mijn shirt beetpakte. Mijn mobieltje gleed uit mijn hand en kletterde op de grond. Een stekende pijn schoot door mijn nek naar mijn schouders.

Ik werd overspoeld door paniek, alsof er een dam was doorgebroken, maar mijn instinct spoorde me onmiddellijk aan tot actie. De vele avonden dat ik met Zayne had getraind, waren niet voor niets geweest. Het merken van demonen kon zo nu en dan best riskant zijn, en hoewel ik niet bepaald een ninja was, zou ik op zijn minst strijdend ten onder gaan.

Ik helde achterover, trok mijn been op en plantte mijn knie precies daar waar het pijn deed. Godzijdank zaten demonen anatomisch correct in elkaar. De zoeker gromde en schoot naar achteren, waardoor hij een paar plukken van mijn haar uitrukte. Het voelde alsof er venijnig met naalden in mijn hoofdhuid werd geprikt. In tegenstelling tot andere wachters kon ik mijn menselijke huid niet afwerpen om er met dubbele kracht tegenaan te gaan, maar het trekken aan mijn haar haalde de feeks in me naar boven.

Pijn ontplofte in mijn knokkels toen mijn gebalde vuist hem vol op zijn kaak raakte en het hoofd van de zoeker opzijschoot. Het was geen meisjesachtige klap. Zayne zou trots op me zijn.

Langzaam draaide de demon zijn hoofd weer in mijn richting. ‘Dat was lekker. Nog een keer.’

Mijn ogen werden groot als schoteltes.

Hij stormde op me af, en ik wist dat ik er geweest was. Ik zou aan stukken gescheurd worden door een demon, of erger nog, ik zou door een van de vele verborgen poorten in de stad worden meegesleurd naar beneden. Als mensen op onverklaarbare wijze van de aardbodem verdwenen, was dat meestal omdat ze een nieuwe postcode hadden gekregen: 666, zeg maar. Vergeleken daarmee was de dood een zegen. Ik zette me schrap voor de dingen die komen gingen.

‘Genoeg.’

We verstijfden allebei bij het horen van de zware, onbekende stem, waar de autoriteit vanaf droop. De zoeker reageerde het eerst en deed een stap opzij. Toen ik me omdraaide, zag ik hém.

De nieuwkomer was ruim een meter negentig lang, net zo groot als een gemiddelde wachter. Zijn haar was donker, de kleur van obsidiaan, en glansde blauw in het schemerige licht. Het hing in nonchalante lokken over zijn voorhoofd en krulde tot vlak over zijn oren. Zijn wenkbrauwen vormden boogjes boven goudkleurige ogen, en zijn jukbeenderen waren breed en hoog. Hij was aantrekkelijk. Erg aantrekkelijk. Oogverblindend knap, om precies te zijn, maar de sardonische trek om zijn volle lippen gaf zijn schoonheid iets kils. Het zwarte T-shirt spande om zijn borst en zijn platte buik. Een gigantische tatoeage van een slang kronkelde zich om zijn onderarm, zodanig dat de staart verdween onder zijn mouw en de diamantvormige kop rustte op de rug van zijn hand. Hij leek van mijn leeftijd te zijn. Iemand om smoorverliefd op te worden – ware het niet dat hij geen ziel had.

Ik deinsde struikelend achteruit. Wat was er nog erger dan één demon? Twee demonen. Ik stond zo ontzettend te trillen op mijn benen dat ik bang was dat ik plat op mijn gezicht zou gaan in de steeg. Nooit eerder was het merken van een demon zo faliekant verkeerd gegaan. Ik zat zo diep in de shit dat het niet grappig meer was.

‘Je moest je hier maar niet mee bemoeien,’ zei de zoeker, en zijn handen balden zich tot vuisten.

De nieuwkomer deed geruisloos een stap naar voren. ‘En jij moest maar eens mijn reet likken. Wat dacht je daarvan?’

Eh...

De zoeker stond doodstil, zwaar ademend. De spanning werd een soort vierde aanwezigheid in de steeg. Ik deed nog een stap achteruit, in de hoop me ongezien uit de voeten te kunnen maken. Deze twee lagen elkaar duidelijk niet zo heel goed, en ik had absoluut geen trek om daarin meegezogen te worden. Als twee demonen elkaar te lijf gingen, gingen er soms hele gebouwen tegen de vlakte. Zwakke fundering of een slecht dak? Ja, vast. Zeg maar liever een demonenstrijd op leven en dood.

Nog twee stappen naar rechts, en dan kon ik –

De blik van de jongen schoot mijn kant uit. Ik hapte naar adem, van mijn stuk gebracht door de intensiteit ervan. De schouderband van mijn tas viel uit mijn krachteloze vingers. Hij sloeg zijn ogen neer, zodat zijn volle wimpers op zijn wangen rustten. Om zijn mond verscheen een glimlachje. Toen hij sprak, was zijn stem zacht maar tegelijkertijd zwaar en vol overwicht. ‘Je hebt jezelf behoorlijk in de nesten gewerkt.’

Ik wist niet wat voor soort demon hij was, maar te oordelen naar de manier waarop hij daar stond, alsof hij het woord ‘macht’ hoogstpersoonlijk had bedacht, vermoedde ik dat hij geen lagere demon was, zoals de zoeker of een poseur. O nee, hij was hoogstwaarschijnlijk een demon van het hoogste niveau – een hertog of een hellevorst. Alleen de wachters gingen de strijd met hen aan, en dat eindigde meestal in een bloedbad.

Mijn hart bonkte tegen mijn ribbenkast. Ik moest maken dat ik hier wegwam, en snel. Ik was echt niet van plan te gaan matten met een demon van het hoogste niveau. Met mijn miezerige vechtkunsten kon ik rekenen op een gedenkwaardig pak rammel. En de zoeker werd met de seconde bozer, bleef zijn vlezige vuisten maar ballen en weer ontspannen. Dit ging straks fout – goed fout.

Ik pakte mijn boekentas en hield die voor me, het sufste schild ooit. Niet dat het iets uitmaakte, want alleen een wachter kon een demon van het hoogste niveau tegenhouden.

‘Wacht,’ zei hij. ‘Ren nog niet weg.’

‘Waag het niet om dichterbij te komen,’ waarschuwde ik.

‘Ik zou het niet in mijn hoofd halen om iets te doen wat je niet wilt.’

Zijn opmerking negerend, wat die ook mocht betekenen, schuifelde ik steeds verder om de zoeker heen in de richting van de uitgang van de steeg, die zo ongelofelijk ver weg leek.

‘Je gaat het op een lopen zetten.’ De hoge demon zuchtte. ‘Ook al heb ik je gevraagd dat niet te doen, en volgens mij heb ik het heel vriendelijk gevraagd.’ Fronsend keek hij naar de zoeker. ‘Heb ik het niet vriendelijk gevraagd?’

De zoeker gromde. ‘Met alle respect, maar het interesseert me niet hoe vriendelijk je bent. Je stoort me bij mijn werk, flapdrol.’

De belediging bracht me even van mijn stuk. Afgezien van het feit dat de zoeker een dergelijke toon aansloeg tegen een demon van het hoogste niveau, leek het ook zo’n typisch... ménselijke opmerking.

‘Je weet wat ze zeggen,’ kaatste de andere demon terug. ‘Schelden doet geen zeer. Maar ik ga je wel kapotmaken.’

Ze moesten het maar uitzoeken samen. Als ik de hoofdstraat wist te bereiken, zou ik ze allebei kunnen afschudden. Ze konden niet aanvallen in het bijzijn van mensen – regeltjes en zo. Als deze twee zich tenminste aan de regels zouden houden. Hetgeen ik betwijfelde. Met een ruk draaide ik me om en ik stoof naar de uitgang van de steeg.

Ver kwam ik niet.

De zoeker dook boven op me als de eerste de beste rugbyspeler en smeed me tegen een vuilcontainer. Ik zag zwarte

vlekken voor mijn ogen. Er viel iets harigs op mijn hoofd, en het piepte. Krijsend als een banshee reikte ik omhoog en greep het wriemelende lijfje beet. Kleine klauwtjes zetten zich vast in mijn haar. Twee seconden voordat ik flauw zou vallen rukte ik de rat uit mijn haar en smeed hem op de vuilniszakken. Het beest stuiterde er piepend vanaf en glipte toen door een scheur in de muur.

Met een zwaar grommend geluid dook de hoge demon op achter de zoeker en pakte hem bij de keel. Een seconde later bungelde de zoeker ruim een meter boven de grond. 'Dát was niet zo heel vriendelijk,' zei hij op lage, dreigende toon. Hij draaide zich om en smeed de zoeker weg alsof het een bal was.

De zoeker smakte tegen de muur en viel op zijn knieën op de grond. De demon van het hoogste niveau hief zijn arm op... en de slangentatoeage kwam los van zijn huid, uiteenvallend in een miljoen zwarte stippen. Ze zweefden door de lucht tussen hem en de zoeker, bleven heel even hangen, en vielen toen op de grond. De stippen voegden zich samen tot een dikke zwarte massa. Nee, geen massa, maar een gigantische slang die minstens drie meter lang was, en net zo breed als ik.

Ik sprong overeind, een golf van duizeligheid negerend. Het ding kwam razendsnel op me af, richtte zich half op van de grond. De gloeiende ogen waren duivels rood. Een schreeuw stakte in mijn keel.

'Je hoeft niet bang te zijn voor Bambi,' zei de demon. 'Ze is gewoon nieuwsgierig. En misschien heeft ze een klein beetje trek.'

Dat ding heette Bámbi?

O mijn god, het staarde me aan alsof het me wilde opeten.

De... De gigantische slang vond me blijkbaar toch niet zo'n lekker hapje. Toen het beest zich omdraaide naar de zoeker, zakte ik bijna in elkaar van opluchting. Het volgende moment schoot het dier door de beperkte ruimte naar voren, zich oprichtend tot de monsterachtige kop recht boven de doodsbanige lage demon hing. De slang deed haar bek open zodat er twee giftanden zichtbaar werden zo groot als mijn hand, met daarachter een gapend zwart gat.

'Oké,' mompelde de demon met een grijns. 'Misschien rammelt ze wel van de honger.'

Dat was voor mij het signaal om de steeg uit te stuiven.

'Wacht!' schreeuwde de demon. Toen ik niet stilstond maar juist harder ging rennen dan ooit tevoren, bleef zijn vloek nagalmen in mijn hoofd.

Ik stak de wegen over die om Dupont Circle heen lagen en holde langs de winkel waar ik Stacey en Sam weer had zullen treffen. Pas toen ik de plek bereikte waar ik opgepikt zou worden door Morris, onze chauffeur annex nog een stuk of tien andere dingen, stond ik stil om adem te halen.

Zielen in zachte tinten dromden om me heen, maar ik schonk er geen aandacht aan. Verdoofd tot op het bot ging ik op een bankje op de stoep zitten. Ik voelde me raar, uit mijn doen. Wat was er in vredesnaam gebeurd? Het enige wat ik vanavond had willen doen, was een verslag maken van All Quiet on the Western Front. Niet bijna een ziel verslinden, op een haar na het loodje leggen, voor het allereerst een demon van het hoogste niveau tegenkomen, of kijken hoe een tatoeage veranderde in een anaconda.

Ik keek neer op mijn lege hand.

Of mijn telefoon kwijtraken.

Shit.